

Arrest

nr. 290 417 van 16 juni 2023
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. STOROJENKO
Franklin Rooseveltlaan 348/3
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Senegalese nationaliteit te zijn, op 24 februari 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 28 januari 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. STOROJENKO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SÖZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 28 januari 2023 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie zone Wetteren/Laarne/Wichelen op 28.01.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: D. (..)

voornaam: M. D. (..)

geboortedatum: (..)

geboorteplaats: Yeumbeul

nationaliteit: Senegal

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/ arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart of single permit. (PV nummer DE.55.L1.000539/2023 van de politie zone Wetteren/Laarne/Wichelen / controle ism de arbeidsinspectie)

Betrokkene verklaart dat hij hier nu een nieuwe vriendin heeft, de genaamde K. H. (..) wonende (..) te 1000 Brussel. Op dat adres blijkt deze persoon echter niet te zijn ingeschreven en betrokkene blijkt ook niet gekend te zijn. Hij verklaart verder geen minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

- ☐ Artikel 74/14 §3, 2°: de onderdaan van een derde land heeft de opgelegde preventieve maatregel niet gerespecteerd.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 5°: het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21.
- ☐ Artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2017 dat hem betekend werd op 21.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2017 dat hem betekend werd op 21.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 07.11.2017 dat hem betekend werd op 21.11.2017. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

1.2. Uit informatie van de dienst vreemdelingenzaken van 24 mei 2023 blijkt dat verzoekende partij op 22 maart 2023 werd vrijgesteld met de mededeling dat zij onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 28 januari 2023.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Enig middel

Schending van de artikel 1, 11° j° 1, §2, 7, 74/13, 74/14 en 62 van de wet van 15.12.1980;

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

Schending van de motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur;

Schending van de zorgvuldigheidsplicht

Schending van het redelijkheidsbeginsel;

Schending van de artikelen 3 en 8 E.V.R.M.;

6.1. Bevel om het grondgebied te verlaten

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Het artikel 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Het feit dat de verweerster een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13septies wordt dus zonder meer getemperd en verweerster dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van artikel 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag ..."

Bovendien stelt het artikel 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat de verwerende rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

Bovendien werden de beginselen van behoorlijk bestuur niet nageleefd.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. M.a.w., bij het nemen van een beslissing moet het de DVZ zich steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het CGVS in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kan verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

Daarenboven waarborgt de materiële motiveringsplicht dat de redenen waarop de beslissing werd gestoeld, zowel in feite als in rechte aanvaardbaar zijn. Tenslotte houdt de formele motiveringsplicht in dat alle motieven werden opgenomen in de beslissing.

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er een individueel onderzoek werd gedaan naar de situatie van verzoeker.

Uw Raad is niet bevoegd om zich in de plaats van de verwerende partij stellen. Uw Raad is de uitoefening van het wettelijke toezicht wel bevoegd om na te gaan of de verwerende partij beoordeelde op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is, en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). Uw Raad kan hierbij enkel rekening houden met gegevens waar de verwerende partij op hoogte was of op de hoogte moest zijn bij het

6.1.1.

Schending van het artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt dat:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Dit houdt in dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privéleven, familie- en gezinsleven.

Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Hoewel het artikel 8 EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, zoals verzoekster terecht aanstipt, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de verwerende partij om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging

van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken. De verwerende partij heeft in casu niet heeft voldaan aan de vereiste een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben op het moment van het nemen van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker onvoldoende informatie zou kunnen geven over zijn gezin en dat zijn belang ondergeschikt aan de bescherming van de openbare orde op grond van het artikel 8 § 2 EVRM.

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM, 12 juli 2001, K. en T. / Finland, (GK), § 150 ; EHRM, 2 november 2010, Serife Yigit / Turkije (GK), § 9).

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en het artikel 8 van het EVRM is aannemelijk in de mate dat artikel 8 van het EVRM vereist dat een zorgvuldig onderzoek wordt vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden (zie EHRM, 11 juli 2000, Ciliz / Nederland, § 66 ; EHRM, 10 juli 2014, Mugenzi / Frankrijk, § 46 ; EHRM, 10 juli 2014, TandaMuzinga / Frankrijk, § 68). Er dient een fair Balance toets gemaakt worden, tussen het belang van het individu en dat van de overheid, om na te gaan of er positieve verplichtingen liggen op de staat (EHRM 17 oktober 1986, REES/the United Kingdom, §37.)

De Dienst Vreemdelingenzaken houdt geen rekening met het feit dat de verzoeker een relatie heeft en met zijn vriendin duurzaam samenwoont.

De verzoeker heeft op heden een relatie met mevrouw H. E. K. (..), geboren op datum van 19.09.1992 van Marokkaanse nationaliteit.

Zij wonen sinds 20.07.2020 samen aan de (..) te 1000 Brussel.

Zij hebben op heden al bijna 3 jaar een relatie.

Het legt foto's voor om zijn relatie te staven (zie stuk 3). Daarnaast is er een bewijs van hun contact via gsm (zie stuk 4). Tenslotte legt hij ook een bewijs voor waaruit blijkt dat zijn vriendin weldegelijk woonachtig is aan de (..) te 1000 Brussel (zie stuk 5).

De verzoeker heeft zijn vriendin vermeld tijdens de uitoefening van het hoorrecht en heeft haar adres meegedeeld.

Uit het feit dat zij niet ingeschreven staat op het adres blijkt niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

Uit de voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder bescherming van het artikel 8 EVRM.

De motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het artikel 74/13 van de wet van 15.12.1980 en het artikel 8 E.V.R.M. worden geschonden.

6.1.2. Met betrekking tot het PV nummer DE.55.L1.000539/2023

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de verzoeker aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart of een single permit. Deze feiten werden vastgesteld door de PZ Wetteren/Laarne/Wichelen.

De verzoeker wenst te laten gelden dat zijn werkgever hem had verzekerd van het feit dat hij geldig was ingeschreven in het kader van zijn professionele activiteit en bijgevolg mocht werken. De verzoeker voelt zich misbruikt door zijn werkgever en betreurt zijn eigen naïeve instelling.

6.1.3. Met betrekking tot de termijn voor vrijwillig vertrek

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek toegekend kan worden gelet op het feit dat er een risico op onderduiken zou zijn. Er wordt verwezen naar het feit dat de verzoeker het eerder bevel van 07.11.2017 niet heeft uitgevoerd.

Het artikel 74/14 § 3, 1° van de wet van 15.12.1980 bepaalt het volgende:

"§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;"

Volgens de verwerende partij is het artikel 1 § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing omdat de verzoeker te kennen zou hebben gegeven dat hij zich niet aan een verwijderingsmaatregelen zou willen houden. Het artikel 1 § 2, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt volgende criteria voorop om het risico op onderduiken te beoordelen:

"[5 § 2. Het in paragraaf 1, 11°, bedoelde risico op onderduiken moet actueel en reëel zijn. Het wordt na een individueel onderzoek en op basis van een of meer volgende objectieve criteria vastgesteld, rekening houdend met alle omstandigheden die eigen zijn aan elk geval :

[...]

4° de betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan een van de volgende maatregelen wil houden of heeft zich reeds niet aan een van deze maatregelen gehouden :

a) een overdrachts-, teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel;

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het dossier van de verzoeker.

De verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing en kon uiteraard het grondgebied niet verlaten terwijl deze procedure lopende was. Indien hij land zou verlaten zou zijn beroep zonder voorwerp worden.

Uit het feit dat de verzoeker zijn recht uitput kan geen risico op onderduiken afgeleid worden.

Daarnaast wordt er geen rekening gehouden met gezinsleven van de verzoeker.

De verzoeker heeft op heden een relatie met mevrouw H. E. K. (..), geboren op datum van 19.09.1992 van Marokkaanse nationaliteit.

Zij wonen sinds 20.07.2020 samen aan de (..) te 1000 Brussel.

Zij hebben op heden al bijna 3 jaar een relatie.

Het legt foto's voor om zijn relatie te staven (zie stuk 3). Daarnaast is er een bewijs van hun contact via gsm (zie stuk 4). Tenslotte legt hij ook een bewijs voor waaruit blijkt dat zijn vriendin weldegelijk woonachtig is aan de (..) te 1000 Brussel (zie stuk 5).

De verzoeker heeft zijn vriendin vermeld tijdens de uitoefening van het hoorrecht en heeft haar adres meegedeeld.

Uit het feit dat zij niet ingeschreven staat op het adres blijkt niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

De verwerende partij schendt de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 1, 11° j° 1, §2, 74/14 en 62 van de wet van 15.12.1980.

6.2. Met betrekking tot de terugleiding naar de grens

In de bestreden beslissing wordt bovendien gesteld dat de verzoeker teruggeleid moet worden naar de grens op grond van het artikel 7, tweede lid, van de wet van 15.12.1980 omdat er geen termijn voor vrijwillig vertrek kan worden toegestaan en omdat er een risico op onderduiken zou bestaan.

De verwerende partij verwijst naar het feit dat de verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten van 7.11.2017 niet heeft uitgevoerd.

De verzoeker kan geenszins akkoord omwille van onderstaande argumenten.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met alle omstandigheden die eigen zijn aan het dossier van de verzoeker.

De verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing en kon uiteraard het grondgebied niet verlaten terwijl deze procedure lopende was. Indien hij land zou verlaten zou zijn beroep zonder voorwerp worden.

Uit het feit dat de verzoeker zijn recht uitput kan geen risico op onderduiken afgeleid worden.

Daarnaast wordt er geen rekening gehouden met gezinsleven van de verzoeker.

De verzoeker heeft op heden een relatie met mevrouw H. E. K. (..), geboren op datum van 19.09.1992 van Marokkaanse nationaliteit.

Zij wonen sinds 20.07.2020 samen aan de (..) te 1000 Brussel.

Zij hebben op heden al bijna 3 jaar een relatie.

Het legt foto's voor om zijn relatie te staven (zie stuk 3). Daarnaast is er een bewijs van hun contact via gsm (zie stuk 4). Tenslotte legt hij ook een bewijs voor waaruit blijkt dat zijn vriendin weldegelijk woonachtig is aan de (..) te 1000 Brussel (zie stuk 5).

De verzoeker heeft zijn vriendin vermeld tijdens de uitoefening van het hoorrecht en heeft haar adres meegedeeld.

Uit het feit dat zij niet ingeschreven staat op het adres blijkt niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

De bestreden beslissing schendt de artikelen en de rechtsbeginselen opgenomen in het middel."

2.2. Luidens artikel 39/78 juncto artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Waar de verzoekende partij in de aanhef van haar middel de schending opwerpt van artikel 3 van het EVRM wijst de Raad erop dat zij nalaat uiteen te zetten op welke wijze voormeld artikel door de bestreden beslissing geschonden wordt zodat het enig middel in de aangegeven mate onontvankelijk is.

2.3. De Raad stelt voorts vast dat verzoekende partij op 22 maart 2023 werd vrijgesteld met de mededeling dat zij onmiddellijk gevolg dient te geven aan het bestreden bevel. Aangezien er heden geen gedwongen terugleiding meer voorligt, is het betoog van verzoekende partij waar het gericht is tegen de beslissing tot terugleiding actueel niet meer dienstig. Er bestaat dan ook geen noodzaak om wat betreft dit onderdeel over te gaan tot een bespreking van het enig middel ter zake. De Raad bespreekt het middel dan ook voor zover het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vertrek.

2.4. De Raad merkt op dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat zowel in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vertrek duidelijk de determinerende motieven worden aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers geduïd dat toepassing wordt gemaakt van de artikelen 7, eerste lid, 1° en 8° en 74/14,§3, 1° van de vreemdelingenwet om verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek op te leggen. Daarbij wordt feitelijk gemotiveerd dat verzoekende partij niet in bezit is van een geldig paspoort en niet van een geldig(e) visum/verblijfstitel zodat zij in België een beroepsactiviteit uitoefende zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging waarbij verwezen wordt naar het proces-verbaal dienaangaande opgesteld door de politie. Er wordt gemotiveerd dat haar geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat er een risico op onderduiken bestaat nu zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 7 november 2017. Verder duidt de verwerende partij dat het adres waarop zij verklaart een vriendin te hebben deze persoon echter niet ingeschreven staat en verzoekende partij zelf aldaar niet gekend is. Zij heeft ook geen minderjarige kinderen in België noch geeft zij aan medische problemen te hebben. Zij heeft ook geen reden gegeven waarom zij niet terug kan naar het herkomstland. Een schending van artikelen 3 en 8 EVRM ligt niet voor en er werd rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekende partij toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.5. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.7. Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

2.8. De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° en 8° van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de

vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(..)

8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

(..)”

Verzoekende partij betwist niet dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort en geldig visum of een geldige verblijfstitel om op regelmatige wijze in het Rijk te kunnen verblijven, hetgeen *an sich* al een determinerend motief vormt met betrekking tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. In het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet moet de verwerende partij in beginsel overgaan tot het treffen van een verwijderingsmaatregel, zoals *in casu* de bestreden beslissing. Evenwel geldt dit enkel voor zover meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag zich hiertegen niet verzetten. In dit verband voorziet artikel 74/13 van de vreemdelingenwet ook dat bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- of familieleven en de gezondheidstoestand. Een verder onderzoek naar de door verzoekende partij ingeroepen hogere rechtsnorm, *in casu* artikel 8 EVRM, en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet dringt zich dan ook op.

2.9. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd omtrent de in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet vermelde elementen:

- de verklaringen van verzoekende partij over het feit dat zij een vriendin heeft worden niet ondersteund door objectieve gegevens nu op het vermelde adres deze persoon niet ingeschreven staat noch blijkt verzoekende partij zelf er gekend;
- verzoekende partij verklaart geen minderjarige kinderen te hebben in België;
- verzoekende partij verklaart geen medische problemen te hebben.

2.10. Verzoekende partij betwist de vaststellingen omtrent de minderjarige kinderen en haar gezondheid niet. Zij spitst zich toe op de motivering inzake haar voorgehouden vriendin en betoogt dat zij al reeds drie jaar een relatie heeft met mevrouw H.E.K. waarmee zij sinds 20 juli 2020 samenwoont te Brussel. Ter staving daarvan legt zij foto's neer en een bewijs van contact via gsm alsook het bewijs dat haar vriendin wel degelijk op het opgegeven adres woont. Het feit dat zij daar niet ingeschreven staat betekent niet dat zij daar niet zou wonen of feitelijk verblijven.

2.11. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing is de verwerende partij nagegaan of de voorgehouden partner van verzoekende partij op het opgegeven adres te Brussel woonachtig is, hetgeen niet het geval bleek te zijn. Ook de verzoekende partij zelf is er niet gekend. Verzoekende partij legt een factuur van 13 januari 2022 voor op naam van H.E.K op het adres te Brussel. Evenwel merkt de Raad op dat het loutere gegeven dat de genaamde H.E.K. in het verleden op het opgegeven adres verbleef niet aantoonst dat zij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing, zijnde 28 januari 2023 (meer dan een jaar later), nog op dat adres verbleef. Verzoekende partij legt voorts ook geen enkel concreet stuk voor waaruit kan blijken dat zijzelf op dat adres verbleef. Verder kunnen enkele ongedateerde foto's evenmin aantonen dat verzoekende partij werkelijk een relatie onderhoudt met H.E.K. Ook uit de voorgelegde chatberichten kan niet blijken tussen wie de conversatie gevoerd wordt, dit nog naast de vaststelling dat – voor zover al zou kunnen aangenomen worden dat het gaat om berichten tussen verzoekende partij en H.E.K. – ook niet blijkt dat het gaat om recente berichten nu de enige data die weergegeven worden 15 maart en 14 september 2020 zijn, wat meer dan twee jaar geleden is. Verzoekende partij slaagt er met de door haar voorgelegde stukken niet in aan te tonen dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van bepaalde pertinente gegevens tot de vaststelling is gekomen dat zij geen beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM heeft aangetoond. Er ligt geen enkel concreet gegeven voor waaruit kan blijken dat verzoekende partij op het moment van het treffen van de bestreden beslissing een gezinsleven in België heeft dat voldoende hecht is waardoor het onder de bescherming van artikel 8 EVRM valt. Het voorts

blote betoog ter terechtzitting dat haar partner in juli 2023 de Spaanse nationaliteit zal verkrijgen en zij aldus een aanvraag tot gezinshereniging zal kunnen doen, doet aan voorgaande vaststelling niks af.

2.12. Gelet op voorgaande maakt de verzoekende partij een schending van artikel 8 EVRM noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.13. Verzoekende partij richt zich voorts tegen het motief dat zij betrappt werd op het werken zonder de vereiste machtiging daartoe. Naast de vaststelling dat de bestreden beslissing afdoende geschraagd wordt door de motivering dat zij niet in bezit is van de vereiste documenten om legaal in het Rijk te verblijven en haar betoog aldus gericht is tegen een overvloedige motivering, dient gesteld dat verzoekende partij geenszins betwist dat ten aanzien van haar een proces-verbaal werd opgesteld wegens tewerkstelling zonder in bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging. Haar betoog dat zij door haar werkgever zou misleid zijn doet daaraan geen afbreuk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekende partij bezwaarlijk kan voorhouden niet te weten dat zij niet vermocht te werken in België nu reeds in de beslissing van 7 januari 2017 waarbij haar humanitaire regularisatieaanvraag werd afgewezen werd gemotiveerd dat zij enkel vermocht te werken tijdens haar legaal verblijf en dat aangezien zij niet meer legaal op het grondgebied verbleef zij ook geen werkvergunning meer heeft. Dat zij aldus misleid zou geweest zijn door haar werkgever kan hoegenaamd niet gevolgd worden. Verzoekende partij kan geacht worden volledig bewust te zijn geweest van haar illegale tewerkstelling.

2.14. Artikel 74/14, §3, eerste lid, 1° en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of; “

(..)

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

In casu werd gemotiveerd dat geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt gegeven omdat er een risico op onderduiken bestaat, meer bepaald omdat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere verwijderingsmaatregel van 7 november 2017, haar betekend op 21 november 2017.

Verzoekende partij betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 november 2017 maar betoogt dat zij hiertegen beroep had ingediend en lopende dit beroep het grondgebied niet kon verlaten.

Verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. Vooreerst wijst de Raad erop dat het door de verzoekende partij ingediende beroep geen schorsende werking heeft en dit haar bijgevolg niet vrijstelt van het uitvoeren van het haar gegeven bevel om het grondgebied te verlaten. Daarenboven moet worden opgemerkt dat het beroep tegen voormeld bevel reeds verworpen werd bij arrest nr. 253 892 van 4 mei 2021 en verzoekende partij desondanks persisteerde in illegaal verblijf. Zij kan thans dan ook bezwaarlijk voorhouden dat zij op 28 januari 2023 nog steeds geen gevolg had gegeven aan het eerdere bevel omdat zij een lopende beroepsprocedure had. Het is duidelijk dat de verwerende partij op goede gronden tot de vaststelling is gekomen dat verzoekende partij door haar gedrag aangegeven heeft dat een risico op onderduiken bestaat gelet op het continu naast zich neerleggen van een eerdere verwijderingsmaatregel.

2.15. De schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.16. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER